

LA GRALLA

AVISOS Y SUSCRIPCIONS
SARANDI 203
AL COSTAT DEL CORREO

PERIÓDICH SENMANAL Y LITERARI

SUSCRICIÓN ADELANTADA
Ciutat ps. 0.50
Campanya » 0.60
Exterior » 0.70

LA GRALLA

MONTEVIDEO, 1er NOVEMBRE DE 1885

ACLARACIÓ

En un article que nostre col·lega "La Colonia Española" publicá en son nombre corresponent á lo dimars 27 del passat mes, refutant las apreciacions fetas sobre Galicia y sos prohoms, per lo senyor Velarde, corresponsal de «La Razon» d' aquesta ciutat, hi havem trovat una cita que no podem menys que rectificar, puig nos atany lo ferho.

En un de los párrafos de l' citat article diu: «Sin embargo, puede mostrar Galicia con orgullo hombres como *Arnaldo de Villanueva*, *Raimundo Lulio*, Francisco Valles, Diego Torres Villarroel y Fr. Benito L'eijóo.»

Lo senyor Redactor de «La Colonia», vá fiá massa en sa memoria, puig altre cosa no pot esser, tractantse d' una persona ilustrada com lo senyor Mellado, al citar aqueixos noms.

Arnald de Vilanova y *Ramon Llull* son duas estrellas, mes, dos astres, qu' ab sa llum no comparable, en son temps en cap altre geni, fan que lo curiós investigador se deturi á estudiar l' historia de la patria catalana.

Consti, donchs, que l' alquimista y filosofh Arnald de Vilanova es catalá, y que lo poeta, filosofh y teólech Ramon Llull, es balear, y no gallegos com digué lo redactor de «La Colonia.»

No 's crega que sia pera seguir lo camí de lo senyor Velarde, que fém aquesta rectificació, ben lluny d' aixó: nosaltres estimem á Galicia perque sabem lo que val; estimem á Galicia, perque com Catalunya, es víctima de la perfidia de la absorvént metròpoli. Sos poetas contemporáneos, com Rosalía Castro, Curros

Enriquez, V. Lamas Carvajal y alguns altres, tenent lloch preferent en nostre modesta biblioteca al costat de los mes celebrats poetas catalans; desitjem que sa historia, com l' historia catalana, sia coneguda per tothom, pera que no 's fassen las falsas apreciacions que homens obsecats, com lo senyor Velarde, esbomban prenent entelar las glorias d' un poble germá, gran y noble com ho es lo poble gallego.

No crega lo Redactor de «La Colonia Española» que 'ns ha guiat l' esperit de censura al rectificar l' error en que incurrí, ben lluny d' aixó; debiam ferho, pera donar á l' César lo qu' es de l' César.

FOLK-LORE CATALÁ

Las societats folk-lóricas que per tot arreu arrelan, han de portar una reacció á totas las literaturas y tenen que servir indudablement molt, no tan sols á l' historia de tots los paysos sino á la filosofia. Per aixó es que acullirem de bon grat la nova de la fundació de lo Folk-Lore Catalá.

Tal vegada la paraula *Folk-Lore* estranyará á molts de nostres llegidors, y molta rahó tindran d' estranyarse, puig que ni es paraula catalana ni pot traurers lo significat de lo que vol dir. Al parlar de l' instalació de aquesta societat en Barcelona diguerem, ab mes pressa que estudi, que volia dir *ciencia popular*, mes si bé no anavam tan equivocats, no per aixó estiguerem en lo cert. La qüestió de nom dongué peu pera una erudita discussió, lo dia que 's llejiren las bases pera l' instalació definitiva d' aquesta institució en Barcelona, venint á parar en que Folk-Lore no te traducció en catalá: «Folk-Lore, realment es paraula estrangera, digué lo senyor Arabia, mes que totas las llenguas y nacions han adoptat,

perque no n' han trobada altre de propia que traduhís exactament tota sa significació ó tot lo valor que convencionalment se li ha donat. Fins en la dolça Italia ha pres carta de naturalesa la paraula anglo-saxona. *Folk-Lore* significa donchs per tot lo mateix; dato que val la pena de tenirse en compte. Paraula catalana que traduheixi aquest nom, en lo sentit precís y complet que s' ha convingut en donarli, no n' hi há, com no n' hi ha de castellana, ni francesa, ni italiana, ni alemanya.»

Al resumí la discussió, lo mateix senyor Arabía digué, basantse en datos etimològichs, que *Folk-Lore* podia traduhirse aproximadament per: «*doctrina de lo (pertanyen al) vulgo, y parafrasejantho: estudi de tot lo que fa referència al home constituït en societat y no modificat per la educació.*»

Los refrans, proverbis y cantars populars, junt ab las rondallas més ó menys supersticiosas y las llejendas mes ó menys verídicas, sont bon camp per lo conreu d' aquesta mena d' estudis. Aixó si, te que cercarse los de sabor mes popular, los que sense haverse escrit, corren de boca en boca per lo poble que va heretant de generació en generació la saludable doctrina que en son fons tancan y que nostre erudit y malhaguanyat paysá, En Joaquim Bastús anomena «*Sabiosa de las Nacions.*»

Las parulas mes trivials, los qüentos mes ignocents, las endivinallas y los versos que s' cantan en certs jochs de l' infantesa, que per sa *ignocencia* sembla que no diguin res, son los que mes preferent estudi mereixen de los conreudors de lo Folk-Lore.

Per si alguns de nostres ilustrats coloboradors, vol enseijar aquesta nova manifestació de la literatura, l' hi oferim las planas LA GRALLA ja que no podem oferirlos nostre concurs personal.

DES DE LLUNY

Epistola valenciana á mon vulgut y bon amich

EN CONSTANTÍ LLOMBART

Fá uns dies y estona

Vinguí á Barcelona

En ales de «El Vargas» gran nau de vapor,

Deixant á la espala,

Vestida de gala,
La hermosa Valencia, radiant d' esplendor.

Aixís com tallaba
Surcan l' aiga blava,
Mon cor se sentia un tant oprimit
Y arrere la vista
Voltí gayre trista
Donantli á la platja ¡' adios de mon pit.

¿Cóm nó? si deixaba
Quant més estimaba;
Amichs y familia. les grans afeccions;
Les gales vistoses
De tantes hermoses
Qu' enveja al Sól causen per moltes rahons.

La vérda pradera
Constant primavera
Poblada de brises, d' aroma y de flors
Lo Turia que banya
L' Atenas d' Espanya
Prestan al camp vida y grates frescors

La torre més alta
Que al hom li fá falta
Jagant formidable, lo grant Micalet
Que lluny d' ell sospira,
Per vaurel delira
Y el cor se li esplaya mirantlo propet.

La fresca ribera,
Capinya parlera
La dolça armonia del dolç enrahonar:
Lo cél sempre alegre
A estones sols negre
Quant tróna, ó los nuguls intenten plorar.

Mes ja industriosa
Ciutat populosa
Afluixa de «El Vargas» la marxa ja un xich:
No baten les oles
La nau, y les boles
Retira, ab que avisa, lo gran Monjuich.

Atura lo barco
Y á mils en lo charco
Se veuen llanchetes venint en redor
Carréguen d' un viatge
La gent y equipatje
Mes net que una espassa deixant lo vapor.

Me fixe en la parla
Per bé examinarla
Y veig gran contacte ab lo hermós llemosí

Tothom la defensa
Si en contra se pensa,
Y algú pren á risa les còses d' aquí

També per préus módichs
Hi há un tip de periódichs
Que ja en vers, ja en prosa, s' escriu catalá:
Y en serio y en broma
Gran número asoma
De llibres, comédies; aixó es una maná.

.

Ahí en nostra terra
Paréix que una guerra
Mortal y terrible se li ha declarat
Puix pochhs ahi pregonen,
Ni menys s' en adonen
Té obertes les pórtes «Lo lluit Rat-Penat».

¿Per qué eixa apatía?
¿Per qué ab energia
Nose iça bandera? Que el bon valenciá
Al vorer tal pérta,
Tan dolç cant de merla,
Tan rica armonía content anirá.

VICENTS GUILLOT

Recort

Moriren pare y mare
Deixantme sol
En eix mon de miserias
Ab mon dolor,
Y de sa llarga ausencia
Per tot consól
Me deixaren, pobre orfé!
Un sol recort.

Nó 'm corsequeu la pensa
Tristos recorts,
Deixau que ab pau reposin
Los que no son:
Deixau que dins sa fossa,
Ab sant repós
Dormin los que 'm deixaren
Sol en lo mon.
Feu que ningú conegue
Que mon trist plor
Es per los que altar tenen
Del cor al fóns;
Feu, que lo mon no 's burli

De lo dolor
Que deixau qui en la fossa
Guarda lo son.

Moriren pare y mare
Deixantme sol
En eix mon de miserias
Ab mon dolor;
Y de sa llarga ausencia
Per tot consol
Me deixaren: pobre orfé!
Un trist recort.

JOSEPH DEL NOYA

565

No prenguin aquest número pera jugar á la rifa, perque potser no traurian.

565 té una gran importancia, si senyors. No es que tinga 565 donas lo sultan del Marroch, perque si 'n tingués tantas, jo seria 'l primer en malehirlo, á n' aquell beneyt del cabás. ¿No seria un insult per nosaltres que un capsigrany, que ni sisquera fuma tabaco, tingués tantas bonas *pells*?

565, dihuen que es lo nombre á que ascendeixen las religions.

Vegin qui s' atreveix á defensar tal ó qual religió, quan la xifra es capás d' espantá, no á un home de pró, sino á un capitá manaya.

—La meva religió es la millor, exclama un fervent católich.

—Lo protestantisme,—respon un altre, es la única religió que dominará á totas.

—Pagano (no 's fiquin la má á la butxaca que no s' ha de pagar cap dinar), lo paganisme, crida entussiasmat un de mes enllá, que repeteix lo nom perque no sab com comensá, es la religió que tè necessariament que salvá á la humanitat.

—Nosaltres, crida exaltat un home de barba llarga, ab una especie de boina en lo cap y pantalons com sárrias, un d' aquells trompas de l' Asia,—adorem nostre ídol perque es l' únich verdaderament notable (ja ho crech, home, ¡com qu' es un porch!)

Qui 's posterna devant trossos de garrofer, qui adora un burro sense orelas, qui fa oracions á una pedra de vint quintás que no té nas, ni ulls, ni brassos, ni camas: un sant en son estat primitiu de traurerl' de la pedrera.

Los uns en l' éxtasis de fervorosa adoració, plegan las mans, 'ls altres 's pegan forts y continuats colps al pit, miran al cel ab los ulls en blanch guaytant tal volta si cau abundant pluja de pessas de quatre duros, sense contar los que 's fan duricias als genolls com si fossen sabetés y fan bacainas d' horas enteras á la esglesia.

Y ab 565 religions, ja 's poden fer cárrech de las estranyesas de moltas d' ellas. Sapiguent que hi ha una religió qu' los seus satélits adoran un porch, y un altre que, sens dupte per no ésser menys que lo rey de las butifarras, adoptá com ídol lo rey de 'ls brams, lo burro, ja poden figurarse l' embolich de cordas que hi hauria si 'ls vejessem tots reunits: ni alló que 'n deyan la «Torra de Babel.»

Y s' ha de notar qu' hi ha un reguitsell de religions que 's practican y que ningú las ha inclós en las 565. Per exemple: la del xarello, la dels dropus, farts, jugadors y moltas altres, que com virtuts ó vicis son consideradas y que 'ls émuls de cada una d' ellas defensen ab religions ardor, haurian de demanar que s' anyadessin en lo nombre.

Si jo fos acérrim partidari d' alguna de aqueixas últimas, ja hauria demanat lo lloch que de dret las hi correspon, pero com bech poch, menjo encar' menys, y los únichs jochs que m' entussiasmen son 'l *tránguil*, las *balas*, y 'l *marro*, y de segú m' esbalotarian si hi jugués, porque cada cosa á son temps, com las favas en Octubre (aixó aquí). Ab tot, aconsello á 'ls *virtuosos* que quiscú demani per la seva, y aixís en lloch de 565 potser 's podrà arribar á 600, porque no 'm dóna bona espina que un assumpto tant sério y de tant de pés com las religions, hajen d' acabar ab *cap* y *cua*.

ENRICH RAFOLS

ENTRE MARIT Y MOLLA

Ella á n' ell

No dirás que no sé lo que 'm perto...	ca,
ni m' podrás dir qu' es falta de pali...	ca,
pero 'ls quartos s' han fós de mica en mi...	ca.
y ja no n' tinch ni per comprà una tro...	ca.
De móma n' necessito, molta ó po ..	ca,
que la noya ja vol anar boni...	ca

y l' petit tot lo dia que m' sumi...	ca
que l' hi compri un ninot que balla y to..	ca.
Lo mateix que si á casa fos la Se...	ca,
lo forné', l' sabeté, tothom hi tru..:	ca,
y fent més professons, que ni á la Mé...	ca,
íns l' amo de la casa tambe hi su...	ca.
En fi, noy, si no envias per' la te...	ca
tindrè que vendre' ho tot, íns la perru...	ca.

Ell a n' ella

Sempre dona, t' estimo porque ets ma...	ca
y del meu galliné sols tú ets la llo...	ca;
porque m' deixas dú y fret com una ro...	ca
quan me parlas d' assumptos de butxa...	ca.
Lo ser pobre es lo mal que més m' ata	ca;
estich flach; ja no tinch troca ni mo...	ca;
vaig sempre per l' carré fet un tano...	ca,
y no m' queda tabaco ni peta...	ca.
Ja 'm sembla qu' ara 't veig fent una mue	ca;
pero noya, ja ho saps... rascat si t' pi...	ca,
puig lo teu demanar, per massa pe...	ca
y ja n' estich cansat de ta musi...	ca.
En fi, com tinch la bossa vuyda y se...	ca,
jo no t' puch donar rés ni poch ni mi...	ca.

A. CARRERAS DORIA

Montevideo 23 de Octubre de 1885

ANACREONTICA

Aquell daurat mati
de primavera hermosa,
sota l' espés brancatge
del arbre que 'ns feya ombra;
alli, seguts en terra
damunt la verda molsa,
mentres l' airet besava
joyós tas galtas rojas,
á nostre entorn passavan
dauradas papallonas.

Alli, al bell trench del alba,
quan los aucells entonan
sos cants plens d' armonía
saludant á l' aurora,
t' estavas recolzada
en la surenca soca
del arbre que sas brancas
ab gentilesa gronxa.
Alli, tú, suspirantne
me deyas tremolosa:
—»Aquest daurat mati,

aquestas gratas horas,
son las més fortas mallas
de cadena amorosa,
que 'ns té lligats als dos,
que á tots dos apresona:
so's la mort, ab sa dalla,
es ¡ay! qui la pot rompre.....
¡Jo t' amo y t' amaré
mes enllá de la tomba!....»

Al oure tals paraulas,
la má bèn tremolosa,
sobre 'l pit vaig posarme;
y 'l ánima gelosa
de que 'l vent s' endugués
sagradas y amorosas
las véus, ma dolsa amiga,
llavors de goig joyosa,
d' estuig feu servi 'l cor
y vá tancarlas totas.
Llavors, tots dos ploravam,
y quan la verda molsa
rebia nostras llágrimas,
naixian ufanosas
de sens igual bellesa,
floreas preciosas,
servint de testimonis
de tas paraulas dolsas

Llavors en mitj del èxtasis,
ta testa tant bufona
posavas en ma espatlla
guaytant las flors simbólicas,
jo un bes 'nava á incrustarne
en mitj tas galtas rojas,
quan surt d' entre l' arbreda,
(de dirho 'm donch vergonya)
ton pare plè de rabia
¡y 'm clava quatre mormas!

PLUSQUAMPERFECTE.

LOS ROSERS DEL MON

Se calcula en 13 ó 14,000 las varietats de la rosa. aixis es que no deurá assombrarnos que 's contin més de 5,000 en Europa y que 's posseixen coleccions de 2,000 y mes varietats.

Lo número de rosers perteneixents als únichs cultivadors del Sena y Marne s' estimá en 1875 en prop de dos milions, y 'ls del Sena y Citre en mes d' un milió.

En la Exposició especial de rosas de Pria

Comte Rober, celebrada en 1865, no hi havia menos de 73,500, remesas per los expositors, entre las que s'hi contavan 800 perfectament caracterisadas. Desde allavors fins ara, aquestas han aumentat encara en importancia y número conegut.

En quant al número de las classes botánicas, propiament ditas, se 'n coneixen catorze en América, trentanou en Assia, tres en Africa, una en Berberia, una en Egipte y una en Abissinia.

En lo Nort d' Europa se 'n troban sis especies, deu en Inglaterra y dinou en Fransa. La Alemania es menos rica.

Assia las posseixen en gran abundancia. Es originaria del Cáuscaso la coneguda ab lo sobrenom de rosa de cent fullas: de la Pèrsia procedeix lo roser en arbust: de las riberas del Bósforo lo roser groch y de Damasco lo roser d'aquest nom.

Lo primer roser de Bengala s' introduhi en Inglaterra en 1771 y 's portá de nou en 1880 per tren que li portá de Canton.

Lo anomenat de Banhs, procedent de la Xina, s' importá en Inglaterra á comensaments d' aquest sigle.

Lo roser de la isla de Borbon s' importá en Fransa cap á comensaments d' aquest sigle; y 'l roser avellana, resultant del creixement del roser té ó moscatéll procedent d' América, l' introduhi en Fransa lo jardiner francés Felip Nociette.

PER TOT SANTS

¡Castanyas!

Era el dia de Tot Sants;
y en diada senyalada,
cars lectors, gens ignorants,
sabeu que fán, los galants,
un present á sa estimada.

L' un regala un anell d' or
perque aixis quedí agraphida;
l' altre li porta una flor
qu' en lo jardí del amor
sens dupte l' haurá cullida.

Mes com jo ab boja sal-lera
estimo á una tal Maria
qu' es, per senyas, estanquera
simpática, salamera,
y té una véu qu' extasia,

los ulls brillants com estrelles,
rodó 'l cos com un cilindre,
petitetas las orellas,
dos galtas com dos rosellas
y un nasset com mitj melindro,
per portá una cosa bona
en un dia tan festiu,
á una tendra papallona,
flor flayrosa é ignocentona,
vaig pensá: 'l mes positiu,
es no regalar cap toya
ni anell d' or, com fán aquets,
per obsequiar á una noya,
sent Tot Sants, la millor joya
es comprarli panellets.

Cinch lliuras (ván costá un duro)
y tras, tras cap al estanch,
Prest regalalshi procuro
y ella va donarme un puro
que no 'l vaig fumar de franch.

—Diguim, graciota Maria,
si per cas li agrada 'l fisich,
d' un jove que l' aprecia
y per vosté cada dia
's torna pitjor qu' un tísich,
y per xó molts cops he entrat
á comprarli cajetillas,
puros, tabaco picat,
sellos, paper del Estat
ó bé capsas de cerillas.
Y ab tot y eix amor bullent
que sent mon cor ab diliri,
la veig sempre indiferent
y 'm causa un cruel sufriment,
¡que 'm portará al cementiri!

¿Que potser té compromís?
enrahoni, sigui 'm franca.
Si acás vol ferme felís
Maria dóngui 'm permis
per fé un petó en sa ma blanca.—

En tant crítica ocasió
entra un senyó gros y alt
y 'm diu: «escoltéu minyó
sapiguéu que pretench jó
aquest tipo angelical,
per lo tant si tornéu més
ab eixas camas de catre...»
Mes, vaig dar-me per ofés
li vento molt fort revés,
y 'l pillo me 'n clava un altre
y agafant-me per l' orella
vá repartirme castanyas.

fins posá 'm la carn vermella.
De quan en quan crídava ella:
«prou Arturo, que'l escanyas.»
¡¡Quin lance més desastrós
hi hauria hagut, si per cas,
car lector, no toco 'l dos
més despréssa que cap gós
quan ván per tirarli l' llás!!

Al sé á casa mitj malalt
de tant rebre amarchs bolets
ó *castanyas* qu' es igual
vaig exclamá: ¡Y qu' animal
de no endurte 'ls panellets!

MARIÁ BOCANEGRA

TOT SANTS

PROGRAMMA DE LA DIADA

1.—Sinfonia á gran orquesta per tota la gent de *barra* y xicots d' escola.

2.—Gran pessa de concert titulada *Dinar opíparo*, ab variacions obligadas de tortells, panallets, ví ranci, Muscatell y Soleado, executada per homes de seny, donas de «pés», noyas, hereus de casa y caps d' ala, composta expressament per aqueixa diada, per lo reputat mestre de música, Sr. Bon Humor.

3.—Intermedi de *bacaina*.

4.—Gran aire ó passeig general de la ópera *La Digestió*, per tot bitxo vivent, fent la primera estació en lo carrer 18 de Julio 235, y la segona cantonada d' Ejido del mateix carrer.

En aqueixas dugas estacions 's pendran las *midas* indispensables pera continuar la segona part del programa y tothom 's gratará la butxaca pera fer provisions.

5.—La gran *tragedia* «Cadascú que fassi lo que vullga», del mestre Sr. Llibertat Bernat Xin-xo-la.

6.—Sopá á la *Partanera*, pessa de gran aparato, arretglada ab galls, capons, pollastres y bons talls.

7.—Repetició de 'ls tortells ab ví Muscatell, panallets ab ví ranci, y carquinyolis ab Soleado.

8.—Com fi de festa la gran fantasia *A la nona*, del mestre Cuxi y Llansol.

Representant de la Empresa: E. TRANQUIL

NOTA—Los instruments que 's tocarán serán tots de las casas Aymar, Martí y Ca, y A. Esteva, puig la Empresa no vol falsificacions.

PIFIAS

Los derrers telégramas que s' han rebut d' Espanya, nos fan suposar, qu' es inevitable un cambi de govern en nostre Patria. Ya es hora de que las idéas reaccionarias que patrocinan los Srs. Cánovas y Pidal, sian borradas per l' esplendent llum de la Llibertat.

~

Pera lo nombre próxim prometem á nos tres lleguidors, donar compte de la suscripció pera los cólerichs d' Espanya. No ho fem en aquest nombre, perque la Comissió no ha pogut recullir totas las llistas.

~

Lo próxim diumenge 8 de Novembre tindrà lloch la reunió d' espanyols, pera tractar de fer quelcom, pera contribuir al foment de la marina de guerra espanyola. Ab aixó ja ho saben. La gran reunió tindrà efecte en lo teatre Cibils.

~

Havem rebut lo *Bulleti de la Associó d' excursions catalana*, corresponent á l' mes de Agost y lo nombre 15 de *Los Amichs Tintorers*. Aquest darrer periódich engalana sas planas ab lo retrato del va'ent patrici Eu Pau Claris, qu' obtingué de nostres antepassats lo renom de *lliurador y pare de la Pátria*.

~

En lo nombre de l' diumenge vinent, publicarem una oda premiada en lo certáment de Valls, original de lo poeta uruguayench En Francesch Tomás y Estruch, titulada: *La obrera Catalana*.

VUYTS Y NOUS

Una senyora vá trovar á la séva cambrera que s' raspallava las dents ab lo sèu raspallet.

—¡Bè!—li vá dir. —¿Com es que fá servir lo méu raspallet per las sevas dents.

—¡Oh!—saltá l' altra.—¿Que 's pensa que jo tinch escrupul de vosté?

o~o

En un restaurant.

—¡Mosso! ¿No m' ha dit que 'l formatje era fresch y bó?

—Si, senyor.

—Donchs. si que se, 'l pot ben créurer. No 's pot arriivar á menjar de sech y de ranci.

—Ja veurá: es qu' á mi m' agrada aixis

o~o

S' havia mort un senyor, y un amich del difunt 'l endemá del enterro aná á visitar á la viuda.

La trobá rodejada de coneguts prenent caffè y fent molta broma.

—¡Quina decepció! digué l' amich. Jo 'm creya trobarla trastornada.

—Si senyor, n' estich tant que ab aquests passos tant cruels una dona no sab lo que 's fa.

o~o

¿LI DIRIA?...

Á ELLA

Si gosés prou li diria
que per ella sento amor,
que per ella lo meu cor
palpita de nit y dia.

Li diria, si tardava...
tot lo trevall que he tingut,
fulano m' ha entretingut,
fulana 'l que m' explicava.

Li diria cap ahont vaig,
li diria d' ahont jo vinch,
li diria lo que tinch,
li diria lo que faig.

Li diria, si m' olvidas
soch capás de ferne alguna. .

.
més, com que sé que es tan tuna...
cóm li dich tantas mentidas!

EUDALT SALA.

o~o

Un fulano que coneixia com ningú 'l maneig de las cartas jugava y pelava á tothom.

—Are hauria de sortir un rey, deya. Tingan; ja ha sortit! Si tinch una sort increíble!

Un jugador exclama:

—Si senyor, es molt increíble. Figuris vosté que jo, per probarla, m' havia ficat los quatre reys á la butxaca. Vamos á veure ¿d' hont ha sortit lo que vosté acaba de girarse?

o~o

Una senyora molt graciosa explicava la manera com l' hi havia anat en los dos matrimonis que vá contraure.

—Era jove, deya: tenia no més que 17 anys y vaig casarme per primera vegada. ¿Perquè dirian que vaig casarme?

—¿Perquè?

—La primera vegada vaig casarme per curiositat.

Un atrevit exclamà:

—¿Y la segona?

La senyora rihent:

—La segona vaig casarme per llamineria.

Uns lladres anavan per robar un pis, y l' amo que vá sentir soroll á la porta, vá obrir la reixeta exclamant:

—Burros! ¿No veyèu qu' encare no soh al llit?

Los lladres, veyentse sorpresos, van fugir deixant las eynas á terra.

Dos joves que festejavan, ván tenir una renyina.

—Bè de que 't queixas? deya 'l jove que ja comensava á estar empipat. ¿No 'm sacrifico als teus menors capritxos?

—Si; pero no 'm dius paraulas dolsas.

—No t' espantis, ja te 'n diré: Terrosset de sucre! ¿Vols res més dols? Terrosset de sucre envenenat!

—¡Ay quina sórt, que ha tingut la Pepeta! deya una minyona de servey, parlant ab un artiller.

—¿La que venia ab nosaltres cada diumenje?

—Si.

—¿Qué ha tret la rifa?

—Es lo mateix: se casa ab un que gasta tarrot y tot lo dia vá ab cotxe.

En aquell moment vá passar la Pepeta de brasset ab un cotxero dels morts.

Un que havia de ser padri de una criatura, deya á la futura mare:

—Si es noy, l' hi posarè Matèu.

—¿Y si es noya?

—Si es noya..... Mateula.

Paraulas d' un metje:

—Creguin qu' estich aburrit de la méva professió. Tot cansa; hi ha dias que no trovo gust ni en tallar una cama.

Epigrama

Ab la Tuyas Pallaresa
á carambolas jugaba,
y per mes que m' hi miraba
no l' hi guanyaba cap mesa.
Mes veient las sevas tretas,
enfadat vaig esclamar:
Vaija, m' enfada, Tuyetas,
lo teu modo de jugar:
sempre que m' toca tirar
me deixas las bolas dretas!

TRENCA CLOSCAS

Xarada

La *segona* es musical,
La *primera* es la primera.
Nega sempre la *tercera*.
Lo *tot*, ha causat molt mal.

Un ximple 'ns ha compromès
Acceptánt de gent estranya
Titol del *tot*; com si Espanya
Per féreu l' hi hagués permès.

Jur per Deu, que si 'l tinguera
Aprop meu y ben lligat,
Ja l' cap li hauria trencat
Com trencó una *tres primera*
Al panarra que s' ha honrat
Ab lo *tot*, jo no li enveijo
Lo titol, ni li pleiteijo,
Puig ben cart nos ha costat.

UN FULANO DE TAL

La solució se donarà en lo número vinent.

Solució á la xarada del N. 21: *Camisa*.

CORRESPONDENCIA

Han enviat la solució: Panet, Ranci, Borni, Bismarck (deu esser un pseudonim) Tereseta, Pau y L' Espar-denyer.

Senyors Toca Fusta, Ganxet y F. R. quedan servits.

Senyor Tonet Tarragoni: ja sabem qui son los autors de las cópias que vosté 'ns envia. Llestos.

Sr. J. P. M. Agraphim la deferencia.